

בית המשפט העליון

בע"מ 2943/18

לפני: כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופט א' שטיין

המבקשת: פלונית

נגד

המשיבים: 1. פלוני
2. פלונית
3. פלוני
4. פלוני
5. פלוני
6. פלוני

בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בבאר שבע (השופטים ש' דברת, א' ואגו ו-ג' גדעון)
בעמ"ש 12132-07-17 מיום 31.1.2018

תאריך הישיבה: כ"ט בחשוון התשע"ט (7.11.2018)

בשם המבקשת: עו"ד ענת נוי-פרי
בשם המשיבה 2: עו"ד דני אליגון
בשם המשיבים 1, 3 ו-5: עו"ד רון דנוך; עו"ד משה דנוך

פסק-דין

השופט מ' מזוז:

1. בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופטים ש' דברת, א' ואגו ו-ג' גדעון) אשר דחה את ערעור המבקשת על פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה בבאר שבע (השופטת ג' לוין). הבקשה הועברה לדיון בפני הרכב, ולאחר עיון ושמיעת טענות הצדדים החלטנו לתת רשות ערעור, לדון בבקשה כבערעור ולקבל את הערעור, כפי שיפורט להלן.

תמצית העובדות הצריכות לענין

2. א.ס (להלן: המבקשת) והמנוח י.כ. ז"ל (להלן: המנוח) החלו בשנת 1992 בקשר זוגי כידועים בציבור. בשנת 1994 עבר המנוח להתגורר עם המבקשת בדירה בה התגוררה בשכירות ציבורית (עמידר). בשנת 1998 רכשה המבקשת דירה, תמורת 370,000 ₪, ברח' אנדה אמיר 80/7 בבאר שבע (להלן: הדירה), והדירה נרשמה על שמה. לצורך רכישת הדירה נטלה המבקשת הלוואה, כאם חד-הורית ועולה חדשה, מבנק טפחות בסך 300,000 ₪, בגינה נרשמה משכנתא על הדירה לטובת הבנק. יתרת הסכום מומנה ממקורות עצמיים כאשר המנוח השתתף במימון הרכישה בסכום של כ- 39,000 ₪. בינואר 2000 עברו המבקשת והמנוח להתגורר בדירה.

3. באוקטובר 2000, עקב סכסוך שפרץ בין הצדדים במסגרתו הוצאו צווי הרחקה נגד המנוח, הגיש המנוח תביעה לבית המשפט לענייני משפחה במסגרתה עתר לפירוק השיתוף וקבלת שווי מחצית הדירה, ולחלופין - להשבת סכום ההשתתפות שלו ברכישת הדירה. בסופו של דבר הושגה בין הצדדים הסכמה בדמות הסכם קצר מיום 23.11.2001, שהוכן על ידי בא כוח המנוח, ואשר הוכתר בשם "הסכם יחסי ממון בין בני זוג" (להלן: הסכם הממון), אשר אושר על ידי בית המשפט לענייני משפחה. ההסכם נסב על הזכויות בדירה ועל שיתוף משאבים. ההסכם כולל שלוש הוראות אופרטיביות כדלהלן:

- א. המבקשת תמסור לידי בא כוח המנוח ייפוי כוח בלתי חוזר להעברת מחצית מהזכויות בדירה על שם המנוח;
- ב. הצדדים יפתחו חשבון בנק משותף, אליו יעבירו את משכורותיהם, כספיהם וחסכוניותיהם, ומחשבון זה ישולמו תשלומי המשכנתא וכן הוצאות ניהול משק הבית המשותף;
- ג. תכולת הבית תהא בבעלות משותפת של הצדדים.

4. אין חולק כי בסמוך לאחר אישור ההסכם מסרה המבקשת ייפוי כוח בלתי חוזר בידי בא כוח המנוח, עו"ד דנוך, והוחל בהליכים לרישום מחצית הזכויות בדירה על שמו, אך העברת הרישום לא בוצעה בשל כך שהמנוח לא הביא את הסכמת בנק טפחות לצירופו כחייב בהלוואת המשכנתא שרכצה על הדירה לטובת הבנק. הדירה נותרה אפוא רשומה על שם המבקשת בלבד, שגם נותרה כחייבת יחידה בהלוואת המשכנתא

מול הבנק. אין גם מחלוקת כי לא נפתח חשבון בנק משותף. המנוח המשיך לנהל חשבון בנק משלו וכן היה מיופה כוח בחשבון של אמו, ובהמשך גם צורף לחשבון הבנק האישי שניהלה המבקשת, ובפועל המנוח לא השתתף בתשלומי המשכנתא עבור הדירה.

5. המנוח והמבקשת המשיכו להתגורר בדירה עד פטירת המנוח בשנת 2010. המנוח הותיר אחריו צוואה (מיום 17.12.2009) בה הוא מצווה את כל רכושו, לרבות זכויותיו בדירה, לארבעת ילדיו, המשיבים 3-6 (להלן: היורשים), בחלקים שווים. היורשים הגישו בקשה לקיום צוואה והמבקשת הגישה התנגדות המבוססת על אי עמידה בהתחייבויות המנוח בהסכם הממון. באפריל 2011 הוחלט לקבל את הבקשה לקיום צוואה תוך שהצדדים יימנעו מביצוע כל דיספוזיציה בדירה, ברכב הרשום על שם המנוח ובמיטלטלין הדירה למשך 45 ימים. כעבור כחודשיים הגישה המבקשת בקשה לביטול ההחלטה האמורה. משבקשתה נדחתה, הגישה המבקשת ביום 13.11.2011 לבית המשפט לענייני משפחה את התביעה מושא בקשה זו.

התביעה כללה שורה ארוכה של טענות. עיקר לענייננו הוא טענת המבקשת כי בהתאם להסכם הממון תנאי מתלה להעברת הזכויות בדירה היה פתיחת חשבון בנק משותף והשתתפות המנוח במחצית מתשלומי המשכנתא ומשק הבית המשותף באמצעות החשבון המשותף. בפועל, כך נטען, המנוח מעולם לא השתתף בתשלומי המשכנתא ולא תרם את חלקו למשק הבית המשותף. לפיכך, עתרה המבקשת בתביעתה להצהיר כי היא נותרה בעלת מלוא הזכויות בדירה, ולחלופין – כי היורשים יחויבו להשיב לה לפחות מחצית מכל הכספים ששילמה בגין המשכנתא ואחזקת הבית השוטפת מאז רכישת הדירה בשנת 1998, ולקבוע כי היא זכאית להתגורר בדירה עד סוף ימיה מכוח דיירות מוגנת.

לצד תביעת המבקשת הוגשה תביעה על ידי היורשים בה עתרו לפירוק השיתוף בדירה ולתשלום דמי שימוש ראויים על ידי המבקשת עבור התקופה מאז פטירת המנוח, וזאת בהסתמך על הסכם הממון שלטענתם מעניק למנוח מחצית מהזכויות בדירה, ובהסתמך על צוואת המנוח בה הוריש להם את זכויותיו בדירה.

6. ביום 20.5.2017 ניתן פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה בשתי התביעות. בית המשפט דחה תחילה את טענות המבקשת נגד עצם תוקפו של ההסכם בשל פגמים הנטענים בכריתתו. כן דחה בית המשפט את פרשנות המבקשת להסכם.

נקבע כי מקריאת ההסכם בכללותו ומהתנהגות הצדדים לאחר חתימתו, עולה כי אומדן הדעת של הצדדים היה בעלות משותפת בדירה לשניהם, כזכות קניינית המוחלטת מידיהם ותקפה במהלך החיים המשותפים, ואין לראות את הסכמת המבקשת להעברת מחצית מזכויותיה בדירה כהסכמה מותנית. עוד נקבע כי ככל שהמנוח הפר את ההסכם, המבקשת ידעה זאת במהלך החיים המשותפים אך לא פעלה לביטול ההסכם ולמעשה השלימה עם המצב. משכך, נותר ההסכם בעינו ועמו התחייבויות שני הצדדים לרבות ביחס לדירה. כן דחה בית המשפט את טענות המבקשת בדבר שינוי הסכם הממון וזניחתו. נקבע כי אמנם ההלכה הפסוקה הכירה בכך שייתכנו נסיבות בהן התנהגות הצדדים מלמדת על זניחת הסכם ופקיעתו, אך בענייננו לא הוכח ברף ההוכחה הנדרש בתביעה נגד עיזבון כי הצדדים זנחו את ההסכם.

אשר ליישום ההסכם, נקבע כי תביעת היורשים לדמי שימוש ראויים בגין התקופה שהמבקשת מתגוררת בדירה מאז נפטר המנוח – בדין יסודה, אך לצד זאת, על היורשים להשיב למבקשת את מחצית החזרי המשכנתא ששולמו על ידה בלבד מחשבונה האישי במהלך כל השנים, וזאת מכוח דיני עשיית עושר. עם זאת נקבע, כי "בשל מגבלת ההתיישנות", החיוב יוגבל לשבע השנים שקדמו למועד הגשת התביעה, היינו מנובמבר 2004 ואילך בלבד. כן נקבע כי לחיובים בגין דמי השימוש והשבת החזרי המשכנתא תתווסף הצמדה וריבית בהתאם לחוק ממועד היווצרות העילה. לסיכום נקבע, כי הדירה שייכת למבקשת ולעיזבון המנוח בחלקים שווים וניתן צו לפירוק השיתוף בדירה על ידי מכירתה לכל המרבה במחיר, והתמורה לאחר סילוק ההוצאות והמסים תחולק באופן שווה בין הצדדים בכפוף להתחשבנות כאמור של החזר למבקשת של מחצית תשלומי המשכנתא החל מנובמבר 2004, ומאידך תשלום דמי שימוש בגובה מחצית מדמי השכירות החל ממועד פטירת המנוח ועד לפינוי הדירה.

7. שני הצדדים הגישו ערעור לבית המשפט המחוזי על פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה. היורשים חזרו בהם מהערעור בהמלצת בית המשפט, ואילו ערעור המבקשת נדחה בפסק דין קצר מיום 31.1.2018 מכוח תקנה 460(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984.

8. בבקשה לרשות ערעור שהגישה המבקשת נטען כי יש בפסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה, שאומץ על ידי בית המשפט המחוזי, כדי לגרום לה עיוות דין חמור ביותר שתחושת הצדק מחייבת תיקונו. המבקשת מעלה בבקשה שורה ארוכה של

טענות על כל אחד ממרכיבי פסק הדין של בית המשפט לענייני משפחה, על ממצאיו ונימוקיו. המוקד לענייננו הוא בטענה שהסכם הממון נזנח ובוטל למעשה על ידי שני הצדדים, ולחלופין - כי לא היה מקום להחיל מגבלה של התיישנות על החובה שהוטלה על היורשים להשיב למבקשת מחצית מתשלומי המשכנתא ששילמה לבדה כל השנים, הן משום שטענה כאמור לא נטענה כלל בכתבי הטענות מטעם היורשים, אלא לראשונה בכתב הסיכומים מטעמם, והן משום שלא חלה כלל התיישנות בנסיבות הענין. כמו כן יש לבטל את חיוב המבקשת בדמי שימוש ראויים בגובה מחצית מדמי שכירות הדירה, וטרואקטיבית למן יום פטירתו של המנוח באוגוסט 2010 ועד למועד בו הדירה תימכר.

היורשים מצדם ביקשו לדחות את הבקשה לרשות ערעור באשר לטענתם אינה מעלה שאלה המצדיקה מתן רשות ערעור. היורשים סומכים ידיהם על האמור בפסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה, על ממצאיו ומסקנותיו.

דיון והכרעה

9. לאחר עיון בפסקי הדין קמא ובכתבי הטענות בכתב מטעם הצדדים ולאחר שמיעת טענות הצדדים בעל פה, החלטנו כאמור ליתן רשות ערעור ולדון בבקשה כבערעור ולקבל את הערעור כמפורט להלן. אנו סבורים כי המקרה דנן הוא בגדר המקרים בהם יש מקום למתן רשות ערעור "משיקולי צדק או לשם מניעת עיוות דין חמור" (רע"א 1633/13 פלונית נ' קצין התגמולים (25.6.2013); רע"פ 548/05 לויין נ' מדינת ישראל (19.1.06); רע"א 1659/18 מ.ע.ג.ן ייעוץ וניהול נכסים בע"מ נ' מרסה (21.3.2018) (ורבים זולתם).

10. החוזה בענייננו - הסכם הממון מיום 23.11.2001 - הוא פשוט וברור בהוראותיו. הוא קובע כאמור חיובים שלובים של שני הצדדים: המבקשת תמסור ייפוי כוח בלתי חוזר להעברה על שם המנוח מחצית מהזכויות בדירה - שנרכשה על ידה ורשומה על שמה, ואילו המנוח ישתתף כדי חלקו בתשלומי המשכנתא באמצעות חשבון בנק משותף שיפתחו הצדדים לשם כך, אליו יעבירו את משכורותיהם, כספיהם וחסכוניותיהם, ומחשבון זה ישולמו תשלומי המשכנתא וכן הוצאות ניהול משק הבית המשותף.

אין חולק כי העברת רישום הזכויות ע"ש המנוח לא התבצעה, אף שהמבקשת מילאה את חובתה לפי ההסכם ומסרה לבא כוח המנוח, בסמוך לאחר חתימת ההסכם,

ייפוי כוח בלתי חוזר, ואולם בשל כישלוננו של המנוח להסדיר מול הבנק את הכללתו כחייב בהלוואת המשכנתא ההעברה לא בוצעה. אין גם חולק כי אף לא נפתח חשבון בנק משותף, והמנוח לא השתתף בתשלומי המשכנתא, ואלה המשיכו להיות משולמים על ידי המבקשת לבדה לאורך כל השנים מחשבונה האישי. בית המשפט לענייני משפחה אף ציין כי נכון למועד הגשת התביעה (תצהיר עדות ראשית) הצטברו תשלומי המשכנתא ששילמה המבקשת מחשבונה האישי לסך נומינלי של 312,595 ₪, אשר בתוספת הצמדה וריבית מגיע לסך של 463,190 ₪, ונותרה יתרה לסילוק בסך של כ- 150,000 ₪.

11. מהמפורט לעיל עולה כי אין כל ספק כי עיקר החיובים בהסכם - העברת מחצית הזכויות מחד גיסא, ופתיחת חשבון בנק משותף ממנו תשולם המשכנתא מאידך גיסא - לא קיים, וזאת לאורך תקופה ממושכת של קרוב לעשור, מאז חתימת ההסכם ועד לפטירתו של המנוח. האשם לאי קיום ההסכם, על שני רכיביו הנ"ל, רובץ כאמור לפתחו של המנוח, שלא מילא את התנאים לביצוע העברת הזכויות אף שהמבקשת מילאה את חובתה להעביר לבא כוחו ייפוי כוח בלתי חוזר, ואף לא קיים את חובתו לפתיחת חשבון בנק משותף והשתתפות בתשלומי המשכנתא.

בנסיבות אלה עולה שאלת תוקף ההסכם. אין ספק שנוכח הפרת עיקר חיוביו של המנוח לפי ההסכם הייתה המבקשת רשאית להודיע על ביטול ההסכם, אך היא לא עשתה כן. לטענתה, ההסכם נזנח על ידי שני הצדדים ועל כן הוא בטל מאליו. לכך נפנה עתה.

12. מימים ימימה הכירה ההלכה הפסוקה בכך שייתכנו נסיבות בהן התנהגות הצדדים מלמדת באופן משתמע על זניחת הסכם ופקיעתו, ללא צורך בהודעת ביטול. בית משפט זה חזר על הלכה זו שוב ושוב לאורך השנים. כך, בע"א 156/76 שטרן נ' פרידמן, פ"ד לא(1) 572, 577 (1976) נקבע -

"כפי שנפסק לא פעם, ניתן ללמוד מהתנהגותו של צד לחוזה, שהוא זנח את זכותו על-פי החוזה ויותר עליה (ע"א 403/63 זאב תמיר (הוכמן) נ' ישראל שמאלי, פ"ד יח(1) 47, 53 (1963); ע"א 522/71 מוריס בנין נ' אלברט בנין, פ"ד כח(2) 309, 330-331 (1971))."

בע"א 1901/91 מראות יפו העתיקה בע"מ נ' חברת חלקה 51 בגוש 7060 בע"מ,
בפסקה 7 (9.4.1997) נקבע -

"חלפו להן כ- 12 שנה מאז חתימת החוזה ואין באופק סנונית המבשרת את בוא אביב ביצועו, ולא חלה התקדמות של ממש לקראת בצוע החוזה בעוד השנים על כל תהפוכותיהן חלפו נקפו להן. במצב דברים זה, נוטה אני לראות בחוזה חוזה שפקע בהסכמת הצדדים לפקיעתו, על ידי חוסר מעש ושתיקה..."

ובע"א 10148/05 חברת תדי ירושלים בע"מ נ' כץ-שיבאן, בפסקה 20
(15.3.2010) (להלן: ענין תדי) שב וקבע בית המשפט כי -

"... המסקנה המשפטית בדבר זניחת ההסכם ופקיעתו, אותה גזר בית משפט קמא מן העובדות שהוכחו בפניו אף מעוגנת היטב בפסיקתו של בית משפט זה בה נקבע כי ייתכנו מקרים בהם שתיקה, חוסר מעש והעדר כל פעולה לביצוע החיובים הקבועים בחוזה במשך תקופה ארוכה מאוד, יהא בהם כדי ללמד על כך שהצדדים זנחו את ההסכם וויתרו על ביצועו ולכן יש לראותו כהסכם שפקע או בוטל בהסכמת הצדדים ועבר מן העולם."

לבסוף אזכיר את דבריו של חברי השופט נ' הנדל בע"א 3860/09 קרן קיימת
לישראל מינהל מקרקעי נ' קרן היסוד, בפסקה 8 (12.1.2014) לאמור:

"בפסיקתו של בית משפט זה נקבע כי, במקרה המתאים, יש לראות הסכם כחוזה שפקע או בוטל באופן משתמע על ידי הצדדים. דוגמא אחת לכך היא פקיעת חוזה מחמת זניחתו. שתיקה, חוסר מעש והעדר כל פעולה לביצוע החיובים הקבועים בחוזה במשך תקופה ארוכה מאוד - עשויים ללמד על כך שהצדדים זנחו את ההסכם. המשמעות של זניחת חוזה על ידי צד עשויה להיות שהוא אף ויתר על זכויותיו על פי החוזה. כלל זה מושרש בפסיקה."

וראו עוד: ע"א 3991/96 וילודני נ' מעלה השרון (הרצליה) בנין והשקעות בע"מ,
פ"ד נב(5) 278, 286-287 (1998); ע"א 1330/93 אלבוז נ' אלבוז, בפסקה 16
(12.6.1997); ע"א 9318/03 שובל נ' אלכסנדר, פ"ד נט(1) 828, 840 (2004), להלן

ענין שובל; וע"א 5205/05 שחם שיווק מערכות מיזוג וחימום בע"מ נ' נפ-גל בניין ופיתוח בע"מ, בפסקה 8 (20.3.2008).

13. הלכה זו חלה גם מקום שמדובר בהסכם שעניינו התחייבות לבצע עסקה במקרקעין (ענין תדי, שם). כן נפסק כי העובדה שההסכם בו מדובר קיבל תוקף של פסק דין אינה שוללת אפשרות של בטלות הסכם בשל זניחתו (ענין תדי, שם בפסקה 22; ענין שובל, שם)

14. יישום הלכה זו לענייננו מוביל לדעתי למסקנה ברורה כי הסכם הממון שנחתם בין המבקשת למנוח בשנת 2001 בטל ועבר מן העולם לאחר שלא קיים משך תקופה מאוד ארוכה ונזנח הלכה למעשה על ידי שני הצדדים. מסקנה זו מקבלת משנה-תוקף כאשר אין מדובר בשני צדדים מזדמנים להסכם אלא בבני זוג שחיו יחדיו לאורך כל התקופה, ואלמלא זנחו את ההסכם בכל הנוגע לדירה, חזקה עליהם שהיו פועלים למימוש.

המדובר בענייננו בהסכם קצר ופשוט הקובע כאמור חיובים שלובים של שני הצדדים: המבקשת תמסור ייפוי כוח בלתי חוזר להעברת מחצית מהזכויות בדירה, שנרכשה על ידה ורשומה על שמה, על שם המנוח, ואילו המנוח ישתתף בתשלומי המשכנתא באמצעות חשבון בנק משותף שיפתחו הצדדים לשם כך, אליו יעבירו את משכורותיהם, כספיהם וחסכוניותיהם. שני המרכיבים של ההסכם לא קוימו, כאשר המבקשת מילאה את חלקה על פי ההסכם ואילו המנוח לא מילא את חלקו. זאת, משך תקופה ממושכת של קרוב לעשור, עד לפטירת המנוח. בנסיבות אלה המסקנה בדבר זניחת ההסכם היא מסקנה המתחייבת לדעתי מהנסיבות.

15. נוכח מסקנתי האמורה איני רואה צורך לדון בסעדים החלופיים להם עתרה המבקשת - ביטול מגבלת ההתיישנות שקבע בית המשפט לענייני משפחה לענין החזר מחצית תשלומי המשכנתא, וכן ביטול חיובה של המבקשת בדמי שימוש ראויים עבור הדירה ממועד פטירת המנוח, אף כי אני סבור שהמבקשת צודקת אף בטענותיה לענין זה.

16. אשר על כן אציע לחבריי כי נקבל את הערעור ונבטל את פסק דינו של בית המשפט המחוזי (וממילא גם את פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה), ונקבע כי הסכם הממון שבין המבקשת למנוח בטל מחמת שנזנח על ידי הצדדים, ולפיכך בטלים

גם החיובים מכוחו, ולענייננו - העברת מחצית הזכויות בדירה על שם המנוח (היורשים). נוכח זאת, בטל כמובן גם חיוב המבקשת בדמי שימוש ראויים; ומאידך, בטל חיוב היורשים להשיב למבקשת את מחצית תשלומי המשכנתא ששילמה עבור הדירה.

המשיבים 3-6 (היורשים) יישאו בהוצאות המבקשת בסך כולל של 20,000 ₪.

ש ו פ ט

השופט א' שטיין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט נ' הנדל:

אני מסכים לפסק דינו של חברי, השופט מ' מזוז, לפיו הצדדים זנחו את החוזה שנכרת ביניהם.

לטעמי, בנסיבות העניין לא הובהרה כל צורכה סוגיית סיווג חיובי הצדדים בחוזה שנכרת ביניהם: האם שלובים הם כעמדת חברי, או עצמאיים, כקביעת ערכאות קמא. זאת גם לנוכח הנסיבות שהובילו לכריתת החוזה (ובעיקר טענת המנוח כי רכש את הדירה יחד עם המנוחה), אופיו המיוחד של החוזה, יחסי הצדדים, וטיב החיובים - העברה מיידית של הבעלות בדירה וקביעה כי תשלומי משכנתא עתידיים ישולמו במשותף. כך בשונה, למשל, מחוזה מכר טיפוסי, שבו החיוביים שלובים מטיבם, פשוטו כמשמעו (לדיון במורכבות הסיווג ונפקויותיו ראו גבריאלה שלו דיני חוזים - החלק הכללי 455-460 (2005)). אך סוגיה זו אינה מכריעה בנסיבות העניין. היא הייתה עשויה להיות בעלת נפקות, למשל, לו הייתה הדירה נרשמת על שם המנוח,

ולאחר שנים רבות הייתה עותרת המבקשת לביטול הרישום לנוכח הפרת המנוח את חובתו לשאת במחצית מתשלומי המשכנתא. במקרה כזה אפשר היה לטעון שהרישום עומד בתוקפו, ושלמבקשת עומדת עילת תביעה חוזית ביחס לתשלומי המשכנתא. אולם החוזה בין הצדדים, שנועד במהותו להעביר מחצית מהזכויות בדירה לידי המנוח (הגם שפורמלית התבטאה התחייבות המבקשת בהעברת יפוי כוח בלתי חוזר), לא הסתיים ברישום, ולפיכך "רואים אותו כהתחייבות לעשות עסקה", כלשון סעיף 7(ב) לחוק המקרקעין, התשכ"ט-1969. אם כן, עסקינן בחוזה שבו אף אחד מן הצדדים לא השלים את חיוביו, ולו חיובים עצמאיים. גם אם הייתי מניח אפוא כי מדובר בחיובים עצמאיים כקביעת ערכאות קמא, הרי שבנסיבות הייחודיות של המקרה, שאותן היטיב חברי לתאר, נזנח החוזה על ידי שני הצדדים ללא קשר לטיב החיובים שנקבעו בו.

ש ו פ ט

לפיכך הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט מ' מזוז.

ניתן היום, כ"ח בכסלו התשע"ט (6.12.2018).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט